

0031056,2-7

COBISS •

Moč navade.

Profesor: „Škandal! Vi pa tako slabo brijete, da me boste morali za kazen takoj še desetkrat obriti!“

ZAKOTNI PESNIK.

(Črtica iz življenja. Ferdo Plemič.)

Sedel sem v „Narodnem domu“ in zvečil svojo svalčico ter mislil, mislil, kar se v gostilni sploh misliti more. Nu slednjič pogledam skozi gosti dim svojega vulkana po okolusedečih, znamenje, da sem končal s svojim filozofiranjem sebi v zadovoljstvo.

Kakšen vrag mi je sedel nasproti?

Napnem svoje kratkovidne oči in glej, že sem razločil moža bolj rejene postave in Tolstejevega obličja. Postal sem radoveden. Kako tudi ne; rejena postava in Tolstojev obraz! Prosim, tudi vi bi bili postali radovedni. Jamem ga opazovati. Tudi on vpre svoj pogled, a ne oni silni, strašni pogled Tolstejev, v me. Morda ga je zanimala moja ciganska polt, morda moji črni kodri, skratka: fiksiral me je ravno tako nesramno, kakor jaz njega. To mi je bilo odveč. Zamahnem s svojo roko po mizi, da je dlan zaploskala na mramornati plošči in se je postrešček zavrtel tako urno na desni peti, da se mu je dolgi, črni razstrižek ovil okoli telesa najmanj tolikokrat, kolikorkrat kralj Matjaževa brada okoli znamenite mize. Nato vstanem in se podam naravnost k možu z rejenim trebuščkom in sivo brado.

„Gledava se kakor bik in nova vrata. Umestno je tedaj, da se seznaniva: jaz sem ta in ta, to in to!“ rečem smelo. A on? Zravna svoje čokasto telesce, pogladi z levico svojo dolgo brado in mislim tudi nekoliko svoj trebušček, pogleda me samozavestno od zgoraj navzdol, stegne leno kosmato desnico in reče veličastnim glasom:

„Veseli me dragi, mladi prijatelj! Jaz sem Stipe Lazar, pesnik.“

Začudeno sem pogledal in prehitel v duhu vseh sedem zvezkov Glaserjeve slovenske slovstvene zgodovine. Ne, vraga, tega imena ni notri, sicer pa apeliram na Glaserja samega.

To moje začudenje je opazil gospod Stipe Lazar, pesnik.

„Vi me ne poznate, vi niste čuli še mojega imena?“ vpraša oblastno.

„Ne!“ rečem kategorično in dostavim dvomljivo: „Vi ste pesnik?“

„Da, a moja slava še ni docvetela.“

Tako govoriti še nisem čul nobenega. O slavi se govori javno sploh le v govorih, ali pa jo ima v ustih kak humorist. Primaknem se bližje.

„Dovolite, vi ste obelodanili?“

„Obelo — obelodanil (beseda „obela“ mu je razlila pri izgovarjanju nebeški svit čez rudeči lici) še nisem ničesar...“

„Aha, tedaj Glaser ni pisal nepaznemu bralcu!“ si mislim.

„... a bom takoj, ko dovršim tisočo pesen,“ reče in se nasloni nazaj.

Oj, dnevi moje boeme, kako ste mi stopili pred oči v tem hipu in posebno ti tovariš moj Tilho, ki si tudi vedno trdil pri

prvi svoji sliki, da je ne prodaš, predno ji ne prideneš še 35 pendantov.

„Tedad tisoč?“

„Da, tisoč!“

„A to bo trajalo!“

„Ha, ha, ha, pri takih mladičih, kakor je n. pr. Zupančič že, a jaz, jaz, (in zagrmel je kakor Zej iz oblačnih višin) jaz sem že pri 999ti!“

Krrr! zaškripal je stol pod mano. Prosim, tudi pod vamj bi, če se usuje tako ob lepem vremenu devetsto devetindevetdeset pesni na vašo prozaično glavo. Tudi jaz sem nekdam koval desetdejanjske drame, a to so bile prave sence proti devet— —

„Kletar, kozarec vode!“ izvil se mi je obupen klic iz prs in s tem dovoljno označil moje duševno stanje, ker vodo pijem le o velikih nesrečah kakor n. pr. o kugi, lakoti in poroki. A ta grozni Minotavr ni imel še dovolj!“

„Prebral vam bom jedno svojih poezij, imam jo slučajno pri sebi.“

„Vraga, kakšne nevarne stvari nosijo ti poetje „slučajno“ pri sebi!“

„A, orožni list imate?“ vprašam ga zbegano.

„Ne, to ni orožni list, dasi mu je papir podoben. To je najnoveji stvar moje domišljije. Slušajte!“

Gledal sem le kje in kako bi se dalo na lepo odkuriti.

„Naslov je: Železna cesta ali novi svet ali obča hvala.“

„Dovolite, trije naslovi!?“

„Da, to je moja struja.“

„Glej ga hudiča, kam se da „novo strujo“ še spraviti,“ si mislim, „starec je nevaren!“

In sedaj je začel. Ne vem, Tilho, je li si ti toliko prestal, ko sem ti v onih dneh zlatih sanj prebral svoje poezije, da me je doletela tolika kazen. Vender sem s pomočjo prinesene vode srečno spravil njegovo grozno poezijo v želodec. Oddahnil sem se, a prezgodaj. Sedaj je namreč starec jel komentirati svoj, svoj — stvar.

Opazili ste, mladi prijatelj, da v moji pesni, kakor sploh v vseh, ni mere.“

„Dovolite, s čim pa merite svoje pesni?“

Kako sem moral tako bedasto vprašati! Tilho, oni hudo-mušni Tilho, bi takoj odgovoril „z metrom“. A ne tako moj Stipe Lazar, pesnik.

„S palcem, kazalcem in sredincem!“ de vzvišeno. Pogledal sem začuden ono od tobaka orumenelo pesniško trojico.

„Da, le glejte! Hotel sem reči, da s temi tremi držim pero in iz njih in njega se ulije moja poezija.“

Oj, Jadvika in tebi podobne sestre, ki sem vas imel nekdam za izvor vse poezije, pogledajte te zamazane prste s črnimi nohti! Oni so vam izpodrinili tla!

„Sedaj pa, ko ste čuli jedno mojih poezij, vas gotovo mika, slišati jih še več.“

Groza! Ta mož je zgrešil poklic, postati bi moral potovalni agent — neobelo — obelodanjenih poezij vseh poetov tega sveta. Hotel sem ubežati, a začutil sem ob enem šibkost v svojih ciganskih bedrih — nezaslišan fakt.

„Kletar, še en kozarec vode, pa z namako, telečjo namako!“ — zgubil sem pamet, to je jasno.

„Tedaj!“ Oj, kako polnoglasno je tisti — „aj“ izgovoril. Ob jednem pa je izvlekel za kaki dve kili z okornimi črkami popisanih pol na dan in jih skrbno položil na mizo.

„Kaj vse to!“

„Ne, to ni vse! To je le trinajst devetintridesetink vseh mojih spisov!“

Kje vraga je tičal tedaj kak ljudski učitelj, ki bi mi s priznано potrpežljivostjo razjasnil in drastično povedal koliko je to jedne celote: trinajst devetintridesetink! A saj pravim, da dobrih ljudij ni lahko najti. Vender treba je bilo nekaj ukreniti, da me ta grozovitež ne ubije z onimi trinajstimi devetintridesetinkami.

„Dovolite, uverjen sem o vaši ženjalnosti, a oprostite, pesnik nisem in bojim se, da bi ne zamogel v svojo veliko žalost popolnoma ceniti vaše poezije.“

„A han! Vi ste prozaik, hočete, da vam preberem kako novelo, igro, kak roman?“

„Ne, tudi to nisem!“

„Tedaj ste literarno neizobražen človek, filozofično rečeno: ničla!“

To me je speklo, za to si rešim svojo čast ob naslednjem:

„Jaz sem humorist, gospod!“

„A han! Tudi za humoriste imam nekaj!“

Začne brskati po listih, evo že je imel kopo papirja v roki. Tu mi šine rešilna misel v glavo. Izvlečem uro in prestrašeno vstanem.

„Jej, kako hitro mine čas! Moram domov k, k, k, (iskal sem najtehniji povod) k ženi!“

Da bi ga videli v tem hipu! Prestrašeno zgrabi za svoje papirje in belo pogleda okolu po kakšni uri.

„Kaj je tako pozno!“ dahne brez sape.

„Petindvajseta je odbila. Pozno je!“ rečem z grobnim glasom.

„Sveta mamka, tudi jaz moram domov! Plačati! Jej Katerca! Vender me je veselilo! Vzemite pa humoresko s seboj, lahko jo pridržite, odpis je!“

„Hvala!“

Ha! kako dobro mi je del večerni zrak.

Ko sem prišel domov, razgrnem podarjeni zavitek in si ogledam naslov:

„Do pravice je v nebesih 136.796 milj.“

In tedaj je bilo v prvič, da sem vzdihnil prav iz srca:

„In koliko milj je tu na zemlji do — človeškega razuma?“

Kaj je bilo nadalje s humoresko?

Tudi s tem vam postrežem.

Ponujal sem jo okoli znancem, ker uničiti jo mi je branila pijeteta. A branili so se je tudi oni z vsemi štirimi. Nek trgovec z jestvinami jo je na mojo odgovornost slednjič prevzel, a prinesel takoj drugega dne z motivacijo, da od kar jo ima v prodajalnici, njegove vajece božjast lomi. Nu, mož pretirava gotovo. Ponujam jo tedaj vam, če se nihče ne oglasi, potem naznanim v „Amerikancu“ notico.

„Osirotela humoreska išče proti dobremu plačilu blago dušo trdnih živcev, ki bi prevzela očetovstvo nad njo. Nervozni posredovalci izključeni! Ponudbe pod ‚ga že ima‘ uredništvu!“

Sredstvo proti razvadi.

„Gospod Cipež, dovolite mi vprašanje: čemu pokladate od časa do časa desetice na mižo, tako da imate zdaj že precejšnjo svotico pred seboj!“

„Tako ravnam zaradi tega, da bi se odvadil vporabljeni tuje besede, kadar s kom diskuriram — vidite, že zopet sem se zmotil. Za vsako tako besedo plačam po deset vinarjev globe.“

„To je hvalevredno! Gotovo pa zneske teh glob vporabljate potem v dobrodelne namene, kaj ne?“

„To se razume! Kadar se nabere krona pa jo zapijem!“

Prebrisana obzirnost.

„Kako je pa to, da greš ti vedno k gospodu kapelanu k spovedi in ne k gospodu župniku; saj sta vendar tako prijatelja, da vsak večer skupaj kvartata?“

„Za to imam posebno važen vzrok! Ako pri spovedi povem gospodu župniku, kako ga pri kvartanju peharim, bi ne hotel nikdar več z menoj igrati.“

Več kakor previdnost.

„Žane, ti moraš vselej, predno vstopiš v sobo, potrkat na vrata ter počakati, da se ti ukaže „prosto“, je naročil zobozdravnik dr. P. svojemu novemu slugi. Kmalo nato Žane napol odpre vrata ter pomoli svojo debelo glavo v sobo; toda umakne jo, zopet hitro nazaj, zapre vrata, potem pa potrka.

„Prosto!“ zakliče doktor in Žane vstopi. „Ali nisi razumel prej, ko sem ti ukazal, da moraš potrkati predno vstopiš, ker si vkljub mojemu ukazu pomolil poprej glavo v sobo?“

„Kaj bi ne razumel! Pa pogledati vendar moram prej, če je kdo v sobi, ki mi bo ukazal ‚prosto‘!“

Vsak diplomat mora znati tri reči: prvič francosko govoriti, drugič molčati in tretjič lagati.

Iz vojašnice.

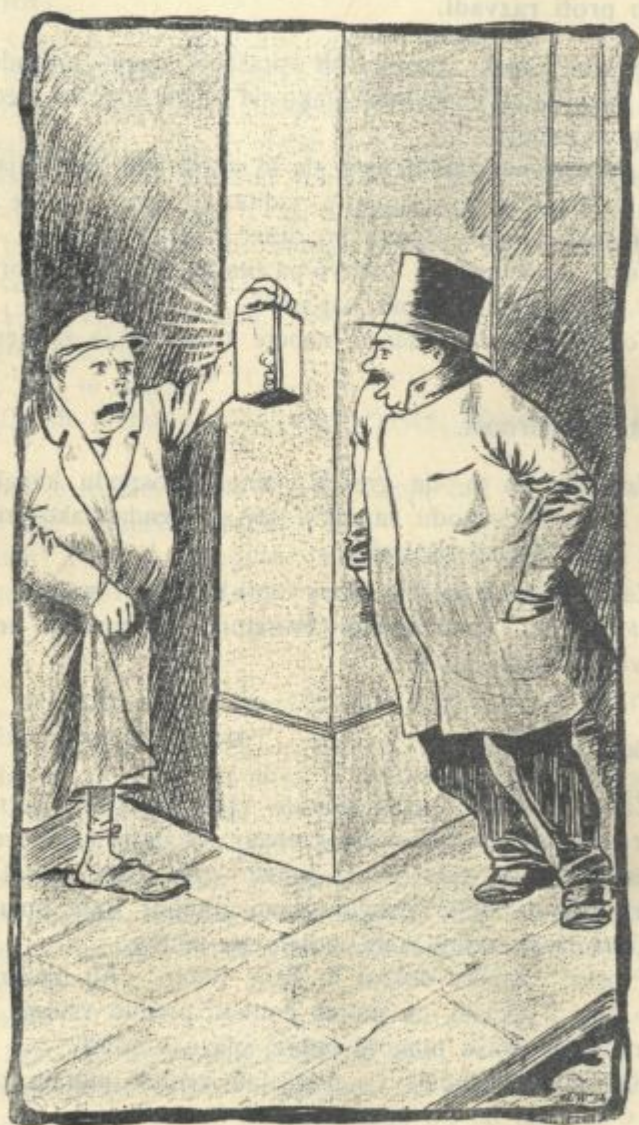
Podpolkovnik (pri inspekciji vojaku): „Ali ste s hrano zadovoljni?“

Vojak: „Da, gospod podpolkovnik!“

Podpolkovnik: „Kako se razdeli meso? Ali ne dobi eden veliko porcijo, drugi pa malo?“

Vojak: „O ne, gospod podpolkovnik; vsi dobimo male porcije!“

Moč Silvestrove noči.

Hišnik: „Čemu me budite! Saj vi ne stanujete v tej hiši!“

Ponočnjak: „Oprostite! Hotel sem vas samo vprašat, če vi veste, v kateri hiši jaz stanujem!“

S pogojem.

Župnik (bolnemu posestniku): „Torej odpuščaš vsem svojim sovražnikom?“

Kmet: „Da; samo mojemu sosedu ne! Ta me je preveč dražil!“

Župnik: „Bog ne pozna nobenih izjem! Odpusti mu zdaj, ker po smrti bo prepozno!“

Kmet: „Naj pa bo! Toda odpuščam mu le v slučaju, ako res umrem; ako pa zopet ozdravim, naj ostane pri starem!“

„To je vražje vreme! Dvakrat sem že vjel letošnjo zimo nahod! No, hvala bogu, družega sem se kmalu iznebil!“

„In prvega!“

„Tega imam pa še zdaj!“

Izpremembra.

„Izpremembra mora biti!“ je dejal kmet, ko je na novega leta dan obrnil srajco predno jo je oblekel.

V nevarnosti.

Sodnik: „Vi ste vašega soseda tako oklofutali, da je še danes otekel! Kaj hočete navesti v vašo obrambo?“

Toženec: „Prosim prav nagle razsodbe, ker bi sicer utegnil ta lump iz same hudobije še bolj oteči!“

Po domače.

A (pismo noscu): „Ako imaš čas, idi z menoj, bom dal za pol litra vina!“

Pismo nossec: „Časa kolikor hočeš; saj nimam družega opravila, kakor dva ekspresna pisma vročiti naslovljencem, a ti lahko počakajo, da si žejo pogasim!“

Iz zgodovine.

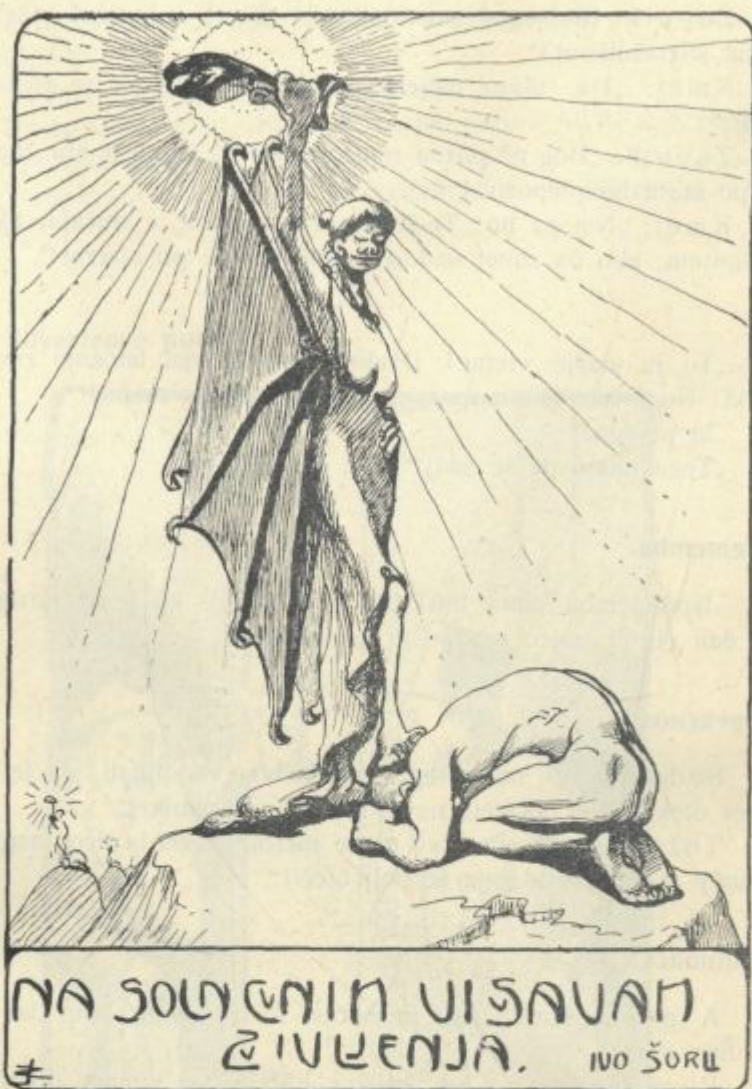
Učitelj: „Katerega leta se je pričela sedemdesetletna vojska!“

(Vse molči.) „Vraga, kaj mi res nihče ne ve povedati!“

Učenec: „Povejte mi poprej, gospod učitelj, kedaj se je ta vojska končala, pa vam bom začetek izračunal!“

Upravičena sodba gostilniškega hlapca.

(Ob novem letu): „To je pa že hudiman! Celo leto sem moral pijane goste iz gostilne metati, danes pa mi nijeden teh falotov ni hotel ničesa podariti, ko sem jim šel novo leto vošiti!“

Dober svet.

„Koliko sodčkov piva stočite na teden, gospod krčmar!“

„Navadno po kakih dvajset!“

„Jaz vem za sredstvo, da bi jih lahko potočili najmanj petindvajset, ko bi me ubogali!“

„In kaj naj storim?“

„Točite boljšo mero!“

To je križ.

A: „To imam križ s svojo ženo! Tri leta jo že pošiljam v razne toplice. Vsi naši zdravniki so jo že zdravili, pa vse brezuspešno!“

B: „Veš kaj, prijatelj! Kolikor te že stane vedno popraviljanje tvoje stare žene, za ta denar bi si lahko dobil že — dve novi!“

Dvojno stališče.

Emancipirana stara devica: „Knjige so moja deca!“
Omožena: „Deca so moje knjige!“

Po ceni.

Hči bogatega trgovca se je poročila z ubožnim plemenitašem. Ker so trgovca razni prijatelji večkrat dražili, da je plemenitaš vzel njegovo hči samo zaradi denarja, zavrne jih nekoč: „Vi niti ne veste, kako baron ljubi mojo hči! Vsako željo, ki ji jo bere iz očíj ji moram izpolniti!“

Znak časa.

„To je tudi znak sedanjega časa! Sinoči sem hotel menjati bankovec za dvajset kron, ali mislite, da sem ga imel? Kaj še!“

Ex libris.

ŽANE Z IBLANE.

II.

Pred ta novm Žabjekam, al kokr se prau: justična palača u Iblan, stujeta dva kumfina iz kamna, usred teh kumfinu sa pa dve ure. Ena zatu, de pjomtari veja, kdaj de je ta peruga, ena pa zatu, de pjomtari prehmal u kanclija na hodja.

Tu je use lepu in dobr, ampak sam tu ni lepu, k tista dva kumfina prazna stujeta, namest, de b kašne fegure ble gor pustaulene.

Tu sa sprevidl tud gspudi pr geriht in zatu sa pisal moj Žefk, k je na en uku slepa, na ta družga pa sam tist vid, kar b j na blu

treba videt, če b na tla ona pridet na en kumfin stat, de b tku pravica forštelala. Kepil sa tud že ena vaga ud ene lpauke tam za Šnklauzam, de b ja Žefka u rok držala.

Žefka je bla holt einfrštondn iz tem, ampak sam pud tem pugojam, je rekla, če b na ta druh kumfin pustaul nenga šocna Žaneta, de b se sm pa ke učash lohka mal puškilla al pa pušpeterala.

Gspudi sa pa rekl, de Žaneta na morja nucat tam na kumfin, ampak če Žefka glih če, de b bla bliz skupi, ga uja pa zamehurl. Za ta druh kumfin maja pa že tku enga gspuda prštimanga, k je zdej še u Grac in se piše za Klajspaha. Ta gspud uja še ta nar bl pasal na kumfin, k se na pravica zastopja kokr mal ta ker in sa že zdej za ta nar večga pr obrloncgeriht. Sej tega gspuda b prec na kumfin pustaul, ampak zdej nima cajta gor stat, k je še u dinst; ampak kedr u šou u pnzjon, tekat u pršou pa na kumfin, de se u lohka Žefka ž nim puštrekala in de mu na uja zastojn pnzjona plačval.

Žefka pa s tem ni bla cefridna in te ponudbe ni gor uzela. Zdej pa nč na vem, kuku uja naredl: a uja kumfina prazna ustala, a se uja na kašna druga slepa pršona ubrnil.

Men je tu tud putn, če me onštelaja za na kumfine stat al pa ne; sej zdej b tku na mou cajta, k sa me zvulil u komesjon, al kokr prauja: za jurja pr lerfantusk auštelenk. Men se je prou za prou tu čudn zdel, kuku pridm jest u kumesjon k nism antvrhar, ampak k sm šlišu, de sa rekl nahter, de more bt Žane u usakmo štih, druh sa se pa spet gor držal čes tu, in sa rekl, de Žane use ukul užnedra in de zatu na more bt za jurja, sm pa vulitu

nalaš gor uzeu in na ta viža sm ratu zdej za en cajt jur, čeprou se m je mal fržmagal, de nism biu tud za bandafirarja zvolen, de b pred lerfantm pu mest maširu, k b prou gvišn bulš ke pu blat kubacou, kokr je Baraga.

De ni lohk bt u takmo komesjon, tu m žihr usak vrjame, zatu k se na more nkol usm ldm ustrečt. Če daš temu kašn prajs, se unmo fržmaga; če ga daš unmo, se pa ta gor drži, in špetera ni nkol konca ne kraja. Jest sm soja doužnost sturu, če ja pa kašn druh jur ni, nej pa sam gor gleda in rajtnga daje; ga uja že lerfanti speglal, kedr uja zvedl kuku in kaj.

De b pa ker na mislu, de sm jest uržah, če je ta al pa un skus padu, pa raj kar naraunast puvem, kerm sm tou jest prajze prvošt. Ta peru prajs b jest ta nar bl sam seb prvošu; ta druh prajs sm reku, de dejmo ud mesarja Kuzaka lerfant, k je tku lepa junkfirpratca auštelu, de'sa ja preh miš snedle, predn sa auštelnga ofnal. Ta trek prajs b se pa Iglīču šiku, k je cimprman Zakotnikumu lerfant nazrečensk lepu drukan plakat šenku, de je soj gršt not zaviu, k ga je u auštelnga nesu. Tku b jest uštimu, če b blu pu mojm. Na nubena viža pa nism biu za tu, de b se dau prajs enmo, k zna lepe zube delat in u gofla pustaulat, k se pa na ve, če zna zube tud tku lepu vn drt; zatu sm predlagu, de more tist lerfant, k je zube auštelu, usakmo k je pr komesjon saj en zob vn zdrt, de uma pol vidl, če je res tku šikoun, kokr prauja. K je blu pa jurjm več za en zob, de b ga gor ofral, kokr za pravica, nej pa bo, kokr bo, jest s z mandlžajfa ruke umijem.

Zdej morm pa še puvedat, de m je un dan pisu Lukman z Jesenic, če b tou preuzet štela pečakurca u tistno ta noum mest, k ga uja na Gurejnsmk zidal, k mu boja rekl nova Pelagonija. Štela je nek prou lušna, zatu k u treba sam ena peč kurt, pa u pu celm mest pu lēt uroče; za druh se m pa na u treba kimrat, k štajnkoln m u Lukman sam skumnderu. Naroču m je pa, de morm moučat, zatu k čja kar na tihm ena nuč mest sfertkvat in ene par taužent prajzu not prilifrat. Jest sm tud soja beseda držu, de naum nubenmo puvedu in sm sam enga redakterja u lbran prašu za svet, a b šou za pečakurca al ne. Ta prsmoda je pa brž u sojeh cajtngah druh dan prnesu nuvica ud tega ta nouga mesta in tku sa usi ldje zvedl, kua Lukman špekulera. Lukman je zdej nek strašn hud name, k sm mu usa špekulacija pufrderbu iz soja gofla in je preke enmo reku, de m bo glava utrgu pa ū fris vrgu, kedr me u o kašn vosk gas u ta nou Pelagonij sreču.

Ni mogoče.

„Za boga, prijatelj! Ti delaš tako dolgove, da boš prišel naposled na psa!“

„Ne bodi siten! Z delanjem dolgov še ni prišel nihče na psa, pač pa s plačevanjem dolgov! In tega se jaz varujem!“

Na sodnji.

Sodnik (priči): „Obtoženec vas je baje nagovarjal k krivemu pričevanju ter vam obljubil petdeset kron, ako bodete zanj ugodno izpovedali. Kako vam je to dejal? Ponovite mi natanko z njegovimi lastnimi besedami!“

Priča: „Dejal je, da mi da petdeset kron, ako mu izjavim, da je...“

Sodnik: „Ne, ne; tako ni mogel reči! Saj vendar ni govoril o tretji osebi!“

Priča: „Kaj še! Tretje osebe niti zraven ni bilo!“

Sodnik: „To že vem! Toda, ko je z vami govoril, moral je govoriti o prvi osebi!“

Priča: „Prva oseba sem bil jaz!“

Sodnik: „Vi me ne razumete! Ko je z vami govoril, ali ni rekel: jaz vam dam petdeset kron, ako...!“

Priča: „Ne ne, gospod sodnik! Vas še v mislih ni imel!“

Bik.

Bogat kmet si je kupil v malem mestecu plemenskega bika. Ko je prišel na železniško postajo, da bi se z bikom odpeljal domov, pove mu načelnik postaje, da nimajo nobenega živinskega voza pri tem vlaku na razpolaganje, pač pa bo na razpolaganje tak voz prihodnji dan. Ker je kmet vedel, da ga žena doma nestrpno pričakuje, potolažil jo je z naslednjim brzojavom:

„Ker na ta vlak ne vsprejemajo bikov, vrnem se še le jutri domov!“

Lovske težave.

Lovec: „To ti povem: ako računam stroške za lovsko karto, potem kolikor zapravim na lovu, kolikor strgam črevljev in obleke in kolikor časa zamudim z lovom, stane me vsak zajec, ki ga ustrelim, najmanje dvajset kron!“

Lovčev prijatelj: „Potem pa zahvali boga, da tako redkokrat kakega zajca ustreliš!“

V muzeju.

Muzejski paznik: „Gospod, kajenje je tu prepovedano in plačati morate deset kron globe!“

Tujec: „Tako! Tu imate dvajset kron!“

Paznik: „Oprostite, nimam drobiža, da bi vam dal deset kron nazaj!“

Tujec: „Temu se lahko odpomore! (Svojemu spremljevalcu): Tu imaš še ti smodko, pa jo kadi, potem bo pa dvajset kron ravno prav!“

Diskretno.

Slavno uredništvo „Ježa“!

Ker nameravam spisati povest ter jo priobčiti v vašem cenjenem listu, usojam si slavno uredništvo nadlegovati z najuljudnejšim vprašanjem, kako naj završim napominano povest. Vse bina je približno taka-le:

Vrnitev iz Amerike.

(Resnična dogodba.)

Ivan se je zaljubil že v zorni svoji mladosti. Ker je bil strasten hribolazec ter član slovenskega planinskega društva, razume se, da si je izbral za svojo izvoljenko lepo planinarico Nežiko, ki je prebivala visoko gori v Triglavskem pogorju. Po devetmesečnem idiličnem ljubkovanju gori nad strmimi pečinami pa se je ohladila Ivanu ljubezeň tako, da je natihem zapustil svojo Nežiko ter jo popihal v Ameriko.

Osemnajst let je preteklo od tega časa in Ivanu se je v daljnem tujem svetu vzbudila vest ter ga noč in dan opominjala na njegovo dolžnost tako silno, da se je naposled vdal notranjemu pomenu ter se vrnil v svojo domovino.

Ko je izstopil na ljubljanskem južnem kolodvoru, bila mu je prva skrb stopiti k železniški blagajni ter si kupiti nov vozni listek do Dovjega.

Ko je prisopihal vlak na Dovje, podvizal se je Ivan iz železničnega voza, — vlak stoji samo eno minuto — ter se je takoj napotil po znani poti visoko gori na strme vrhove proti koči svoje Nežike. Ko je došel v obližje koč, zapazil je ležati v travi krepkega kakih osemnajst let starega mladenča. Tiho se mu je približal. Obraz mladeničev se mu je zdel znan. Telo mu je naenkrat zatrepetalo iz prsi pa se mu je izvil vsklik: „Moj sin!“ — Mladeniča je vsklik prebudil iz spanja. Skočil je kviško, premeril s temnimi pogledi tujca ter zakričal: „Kaj, ti si oni lump, ki je tako nesramno zapustil mojo mater!“ Srdito je planil na tresočega se tujca, začela se je borba na življenje in smrt in čimdalje bolj sta se bližala v tesnem objemu prepadu — — —

Tako daleč sem namreč s svojo povestjo. Ker pa ne vem kako hočem nadaljevati, usojam se slavno uredništvo najuljudneje prositi, da me blagovoli obvestiti, kako bi mu bilo ljubše ali da zvrnem v prepad iz Amerike se vrnivšega Ivana, ali njegovega sīaa, ali morebiti oba.

V nadi, da slavno uredništvo blagovoli vstreči moji prošnji beležim

z odličnim spoštovanjem

Peter Skala.

„Kako gre kaj?“ vprašal je slepec šepca. „Kakor vidiš slabo!“ odgovoril je šepec.

OGLASI

PRIPOROČILA VREDNIH
DOMAČIH TVRDK

Brata Eberl, Ljubljana

slikarja napisov in lakirarja.

Dekoracijska, stavbena in pohištvena pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice šte. 8.
Telefon 154.

Brata Eberl, Ljubljana

tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.

Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Frančiškanske) ulice 6.

Pekarija, slaščičarna in kavarna JAKOB ZALAZNIK

Ljubljana, Stari trg 21.

Filijalke: Telefon: št. 194.

Glavni trg 6 — Sv. Petra cesta 26

GRIČAR & MEJAČ

Ljubljana, Prešernove ulice

priporoča svojo največjo in najstarejšo trgovino z izgotovljeno obleko za gospode in dečke, gospe in deklce.

Šivalne stroje

priznana najboljšega izdelka za družine in obrtnike priporoča tovarniška zaloga šivalnih strojev

IV. JAX IN SIN

Ljubljana,
Dunajska cesta št. 17.

FRANC ČUDEN

urar in trgovina z zlatnino

Ljubljana, Prešernove ulice 1.

Velika zaloga vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter ur budilnic itd.

Najnovejši ceniki zastoj in franko.

L. MIKUSCH

v Ljubljani, Mestni trg šte. 15.
priporoča svojo bogato zalogo

dežnikov in solnčnikov

v kakoršnikoli velikosti in od vsakovrstnega blaga, najpriprosteje in tudi najelegantsneje izdelane, po najnižji ceni. Prekupcem so na zahtevanje obširni ceniki franko na razpolaganje.

Avgust Agnola

Ljubljana, Dunajska cesta št. 13.

Velika zaloga steklenega in porcelanaste blaga itd.

Krasna izber raznovrstnih svetilk.

JOSIP MURNIK

trgovina s špecerijskim in delikatesnim blagom in vinarna

Ljubljana, Sv. Petra cesta.

Velika zaloga vsakovrstnega špecerijskega in delikatesnega blaga, šampanja, pristnega francoskega in domačega medicinalnega konjaka, vina, ruma, likera itd.

Slaščičarna in kavarna

Ivan Gotthard

Ljubljana, Stari trg 6

priporoča izvrstne izdelke ob najnižjih cenah.

Fotografični atelije

JULIJ MÜLLER

Ljubljana, Miklošičeva cesta 8.

se priporoča za izvrševanje vsakovrstnih fotografij v atelijeju, kakor tudi izven hiše.

Povečanja po vsaki podobi.

Priznanje Nj. Vel. cesarja Franca Jožefa I.

Tovarna za stroje

G. Tönnies, Ljubljana

Specijaliteta: Žage in stroji za obdelovanje lesovja, turbine, transmisije, naprava za odvajanje žaganja in oblanja, sesalno plinove motorje, najcenejša gonilna sila 1—3 v. na uro in konjsko silo.

J. KOSTEVC

Ljubljana, Sv. Petra cesta 4.

Velika zaloga manufakturnega blaga, suknenega in modnega blaga za ženske in gospe, velika zaloga solidno izdelanih modrecev, ženskega in moškega perila, krav, svile, baržuna, modnih nakitov itd.

Vzorci na zahtevo poštnine prosto.

Rastlinski liker

„FLORIAN“

je najboljša
kapljica za želodec.

Prva slovenska **Delniška družba**
združenih pivovaren Žalec in Laški trg v Ljubljani

priporoča svoja piva, varjena iz najboljšega sladu in hmelja in zagotavlja vsem svojim odjemalcem najsolidnejšo in najtočnejšo postrežbo.

Cenjena naročila naj se nastovijo na: **Delniško pivovarno Laški trg, Štajersko.**
Vsi drugi dopisi pa na: **Delniško družbo združenih pivovaren v Ljubljani.**

L. M. ECKER, stavn. klepar

Ljubljana, Dunajska cesta 7 in 16.
Vsakovratna stavbinska dela. Najceneja izvršitev lesno-cementnih streh in pokrivanje s strešnim lepom. Zaloga strešnega laka, lesnega cementa in strešnega lepa. Strelvodne naprave po izkušeni sestavi. Vodovodne instalacijske naprave vsake vrste. Zgradba stranišč in kopejzinskih naprav. — Proračuni na zahtevanje brezplačno.

Pristni domači brinjevec

preizkušen na kemičnem preskuševališču za živila v Ljubljani razpošilja s certifikatom

Ivan Mali v Škofjiloki

po K 2— liter v zapletenih steklenicah po 33 litre.

NAJBOLJŠA KURJAVA
za železne peči je **KOKS**
brez dima, saj in vsakega duha.

Vedno v zalogi
v ljubljanski plinarni.

Prva kranjska tvornica pletenin in tkanin
Dragotin Hribar v Ljubljani

priporoča cenjenim gg. trgovcem in kramarjem v mestu in na deželi svoje izdelke, kakor: nogavice, rokavice, gorenjske jopiče, gamašne, otroška oblačilca, telovnike za gospode in lovske telovnike itd., itd.

Tovarniško zaloga: Šelenburgove ulice 13.

„SLOVAN“

Izhaja po enkrat na mesec v veliki četvorki s krasnimi ilustracijami in umetniškimi prilogami ter stane za Avstrijo 12 kron

na leto, 6 kron na pol leta. Za dijake 10 kron na leto. Za Nemčijo 13 kron 50 vinarjev, za druge države 15 kron.

Tudi I. in II. letnik „Slovana“ dobiti sta še nevezana po K 12—, vezana v izvirne platnice po K 17—.

DRAGOTIN HRIBAR ©

LJUBLJANA

TISKARNA
ZALOŽNA KNJIGARNA
KNJIGOVEZNICA

TRGOVINA S PAPIRJEM, PISALNIM
IN RISALNIM ORODJEM.
SKLAD ŠOLSKIH KNJIG IN MOLIT-
VENIKOV NA DEBELO IN DROBNO.
ZALOGA POSLOVNIH KNJIG
IN TISKOVIN.
NAJVEČJA IZBER RAZGLEDNIC
IN UMETNIŠKIH DOPISNIC.
ZALOGA NAJBOLJŠIH STRUN
ZA GLASBILA.

JOSIPINA SCHUMI TOVARNA
LJUBLJANA SLADČIC
IN KANDITOV

PRIPOROČAM P. N. ČAST. TRGOVCEM IN
SLAVNEMU OBČINSTVU SVOJO NAJ-
VEČJO, NAJCENEJŠO ZBIRKO SLAD-
ČIČARSKIH IZDELKOV.

NADALJE PRIPOROČAM
VSAKOVRSNE ČASU
PRIMERNE PREDMETE,
KAKOR:

FINE BONBONE,
ČOKOLADO,
PECIVO I. T. D.

VSI MOJI IZDELKI SO IZBORNE KAKOVOSTI TER
PO KOLIKOR MOGOČE NIZKI CENI.

PRIVATNA NAROČILA IZVRŠUJEM TOČNO TER LE PROTI
POŠTNEM POVZETJU.

Cena na leto 6 K, na pol leta 3 K, za Nemčijo 7 K 20 h, za vse druge države
8 K 40 h. Posamezna številka 30 h.

Lastnina in tisk Drag. Hribarja v Ljubljani. Ureja S. Magolič v Ljubljani.